

* Az osztrák-magyar bank budapesti igazgatósága január 25-dikén tartott ülésén a következő urakat választotta meg a budapesti főintézet váltó bírálóivá: Aebly Adolfot, Fischl Károlyt, Hugmayer János Károlyt, Jálcis Kálmánt, Keppich Armin, Kistenmacher Károlyt, Kohler J. C.-t, Kohner Zsigmondot, Kollerich Pált, Kunewalder M. Lipót, Neumann Frigyes, Oppenheim J. S.-t, Stern Ignácot, Tönöry Jenőt, Ullmann M. G.-t és Weisz Mórt.

* A képviselőház befejezte az olasz kereskedelmi szerződés tárgyalását. A szerződés a szélső bal szavazatainak kivételével elfogadott. A vitát térhiányában ezáltal nem illusztrálhatjuk.

* A képviselőház pénzügyi bizottsága jan 27 én az országos ülést megelőzőleg rövid ülést tartott, a melyen Molnár György előadó a honvédelmi miniszteriumnak és Horváth Lajos előadó a pénzügyi miniszteriumnak költségvetéséről szóló jelentéseket olvasák fel. Mindkét jelentés megállapítván, azoknak a ház elé terjesztése elhatározott. A legközelebbi ülés hétfőn lesz, tárgya a pénzügyminiszeri költségvetés tárgyalásának folytatása, nevezetesen az államjóságek címe lesz.

Oroszország és a porta folytatják az alkudozást, a nélkül, hogy a sokszor ígért befejezéshez eljutni tudnának s míg a szentpétervári felhivatalos „Agence Russe” a legujabban fölmerült nehézségeket részint egészen eltagadja, részint mellékeseknek feltüntetni iparkodik, a nem kevésbé jól értesült bécsi „Pol. Corr.” hiteles tudósítások alapján fenntartja előbbi jelentését, hogy az orosz kormány az utolsó pillanatban nagy nehézségeket támasztott s hozzáteszi most még azt a gyanút is, hogy orosz részről a szerződés aláírását halogatni fogják mindaddig, míg a törökök tényleg át nem adták Podgoricát a montenegroiaknak. Raguzai táviratok szerint egyébiránt ez most végre talán meg fog történni, mert Huszein basa már készülteket tesz az ágyuk elszállítására. A hadi kárpótlást illetőleg viszont jelentik Londonból, hogy miután Oroszországnak nem sem sikerült elsőbbséget nyernie a többi török adóssági címek ettől, Lobanov hg. azt ajánlotta, hogy a 300 millió ezüst rubelnyi hadi kárpótlás fizetési módozatai későbbi megállapodásnak tartassanak fenn, ami igen alkalmas mód lesz újabb nehézségek földézésére. Orosz katonai körökben előző tudósítások máris jelzik, hogy a hadikárpótlás s kérdése csak akkor fog majd igazán szerepet játszani, mikor az orosz okkupáció számára a kongresszus által kitűzött határidő letelt s a szentpétervári kormányok új ürryekre lesz szüksége, hogy a berlini szerződést ki-tsázza.

A porosz országgyűlés a német birodalmi gyűlés „fegyelmi hatalmáról” szóló törvényjavaslat ügyében oly határozatot fogadott el és oly újást adott a kormányának, melyet minden más alkotmányos miniszterium bizalmatlansági szavazatnak tekintene; a porosz kormány azonban nagy lelki nyugalommal fogadta a határozatot, megtagadta minden nyilatkozatot és Bismarck hg. lapja újabban is kijelenti, hogy a javaslat visszavonásáról szóló hírek alaptalanok s csak akkor volna némi jogosultságuk, ha bizony föl lehetne tenni, hogy magának a gyűlésnek többsége majd föl lép oly javaslatot, mely a kancellár javaslatát pótolná. Erre azonban, ugymond a felhivatalos közlemény, nem számíthatni; és így a hírhedt javaslat visszavonásáról szó sem lehet.

Szentpétervárról egy illetékes forrásból eredő tudósítás arról értesít, hogy az orosz döntő körök igen „mulatságos”-nak találják a külföldi sajtóban meg-megújuló hírt, mintha kormányváltozás, alkotmány, Suvulov gr. miniszterelnöksége stb. volna várható. Mindezen hírek, — ugymond — teljesen légből kapott koholmányok. Jellemző azonban, hogy míg a döntő körök e hírek „mulatnak”, ugyanazon illetékes közlemény konstátálja ama sajnós körülményt, hogy a zavargás az ifjuság körében nem akar véget érni, sőt mindinkább szélesebb körökben kezdenek veszedelmes elvek elharapódzni. Utóljára is aligha el nem megy a döntő körök kedve a nevetéstől!

Az oroszországi tatárok lázadása, mint a kazáni helyi hírlap jelenti, dacára az orosz katonai és polgári hatóságok által foganatba vett szigorú rendszabályoknak, — egyre tart. Főképp a malmisi körületben kitört zavargások veszélyesebb a hol több mint harminc tatár falu áll fegyverben és makacs ellenállással fogadja a császári csapatokat. A fölkelők a hivatalnokokat és a faluk elől-járóit részint legyilkolták, részint elkergették. A lázadók élén a tatárok molláhjai állanak, kik a harcokat a legborzasztóbb kegyetlenségekre bujtotják.

A császári csapatok keze közé került felkelők haditörvényszékeleg azonnal agyonlövöttek. Ez ideig ilyen módon több mint 200 tatár lövettet agyon több ezeren pedig börtönben snylódnék, de e büntetések úgy látszik, kevés hatást gyakorolnak a többi felkelőkre.

Az angol-afgán hátrérről Kalkuttából jelentik a Reuter-ügynökségnek január 22-ről: Sir Ali khán jelenleg Afganisztánhoz tartozó Turkesztán-

nak északi részében, az Oxustól nem messze tartózkodik. Gholam Husszejn khán megbízottat Kandahar polgári közigazgatásának vezetésével. E minőségében St. John őrnagy alá van rendelve, ki a kandahari kerületnek politikai főhivatalnok. Sajud Mohamed, az eminek hajdani adóbiztos, igen jó segítséget nyújt a brit hatóságoknak. Cavagnari őrnaghoz békékövetek érkeztek a ghilzai törzsek főnökeitől. Roberts tábornok jelenti, hogy Khost ban nyugalom uralkodik s az idő szép.

A bolgár trón betöltése ügyében jelenti a „Morning Advertiser”, hogy Battenberg herceg szilárdul el van határozva a neki felajánlandó bolgár trónt visszatartani. A bolgárok tehát Reuss herceggel, az azelőtti Konstaninápolyi, majd bécsi nagykövettel léptek már alkudozásba és a herceg elfogadja a jelöltséget, megválasztása jóformán biztosítva van.

Orosz lapok szemléje

Bosznáról a „St. Petersburgskij Viedomosti” „Nagy hazugság” cím alatt egy cikksorozatot kezdett, melyben az ujjabbkori történelemből és különösen II. József császárral s II. Katalin idejéből merített érvekkel kimutatni igyekeznek, hogy a bécsi kabinet már régen Bosznia birtokára törekedett, s ezekben kapcsán kikirró a berlini mandatumot Andrassy, Salisbury és Bismarck között előre kicsinált komédiának, Andrassy grófnak az előleges birtokba vételi szándékot tagadó nyilatkozatait hazugságnak, képmutatásnak nevezi. „Minek volt — kérdi a többi között — ezen gyalázatos hazugság? Európa előtt nem volt szükséges a tagadás és a hazugság, mert ez mindenkor kész tapsolni Oroszország ellen irányult minden nyílt fellépésnek; az orosz diplomáciával szemközti pedig felesleges volt a képmutatás. A bosnyák-hercegovina kérdést Andrassy nagy európai kérdésnek tüntette fel. Ez hazugság. Ez tulajdonképpen belföldi szerb kérdés az európai diplomácia nézete szerint pedig a boszniai kérdés szálfelleges — s következőleg oroszellenes kérdés. Európa örömet átadja Ausztriának a balkáni felsziget összes nyugati részét, Olaszországnak Albániát, Angolországnak talán a tengerszorosokat is, csakhogy ezáltal az orosz befolyás körét korlátozza. A mostani Oroszország mindezekhez is megadja talán beleegyezését, csakhogy békét hagyjanak neki. Nemtorzást küldöhen fog ennek örülni, mert két célt ér el: barátságosan megvárja Ausztriától, — utat nyitván neki keletre s erős ellenséget alakít belőle Oroszország ellen nem csak a balkáni felszigeit, hanem az egész nyugati orosz határszél mentében. Bismarck herceg helyesen számított, midőn azt gondolta, hogy Oroszország Ausztriának kára az eddig tilos szláv tartományokba való beeresztése által az összes osztrák szlávokat maga ellen felzúdíja, kik a németekkel és magyarakkal együtt erős tönör Oroszország iránt ellenséges éret fognak képezni. Európa jelenleg szándékaitnak nagyobb részét változtotta. Ha Andrassy azt állította, hogy Bosznia és Hercegovina elfoglalását a berlini kongresszus gondolta ki: hazugságok mondott. Bosznia és Hercegovina megszerzése a Habsburgok régi törekvése volt.

Itt említi szerző, hogy már I. Lipót császár Brankovics Györgynek ígerte, hogy őt az egész szerb nemzet hospodárának elismeri, ha sikerül neki a fent nevezett két tartományt meghódítani. Felhozta, hogy már Savoyai Jenő Belgrádnak elfoglalása után a növekvő orosz befolyás megszorítására gondolt; érinti, hogy a kuszuk-kainardzi békekötés után II. Frigyes, Mária Theresia, II. József karöltve működtek az orosz cárnó keleti politikája ellen s az ausztriai császárok ezen idő óta támogatták Törökországot Oroszország ellen s feladatuknak tűzték ki, ha lehet, a porta szomszéd tartományait elragadni; hivatkozik arra, hogy II. József császár Katalintól a balkáni felsziget nyugati részét Nikopolytól Antivárig követelte szövettségének árul; dícsérj Katalin messzelátását és politikájának önállóságát, hogy e követelést vissza utasította; sajnálattal említi, hogy I. Sándor cár a cattarói kikötőnek átengedése által Montenegro Ausztria befolyásának szolgáltatta ki, úgy hogy amaz emennek engedelme nélkül nem lehet Oroszország párthive. „Ausztria Oroszország engedékenységére folytán Szerbiára is nehezült.”

Megjegyzi, hogy Ausztria, — mikor nem félt, hogy a szakmányt kiragadják a kezéből, mint például 1873-ban — a keresztények javára is tett elő-terjesztéseket a portánál, s roszejja, hogy ily esetekben az orosz diplomácia hallgatott. — Az előre tervezett boszniai foglalásra szolgáló indokul felhozta még a Juka Vukalovics-féle felkelésbe történt osztrák beavatkozást s vajlajnt azt is, hogy a bécsi kabinet az 1867. évi október 18-án aláírt orosz, francia, olasz és porosz deklarációhoz, szakmányt és beavatkozást tartva szem előtt — hozzák nem járult Gyanusitja az orosz diplomáciát, hogy Boszniát és Hercegovinát már a reichstadi találkozás alkalmával Ausztria-Magyarországnak szánta; szemére hányja ez utóbinak, hogy a hármasszövetség alatt kétszínű szerepet játszott, hogy Oroszország ellensége volt s barátjának tettette magát. — Végül szemléli, hogy Oroszország nem fordított kellő figyelmet a fentebbi deklarációnak a bécsi kabinet részéről történt visszautasítására és nem

tett rendezabályokat Ausztria titkos törekvései ellen. Neki úgy tetszik, hogy az orosz diplomácia nem bír helyes fogalommal a szláv politikáról s szláv érdekeinek köre meghatározva nincsen.

Fővárosi levél.

Budapest, 1878. január 26.

A főváros hótakar utcáin már kora reggeltől késő estig élénk sűrűs-forgásnak képezik színlelyét. A farsang idényét éljük; a pompás kirakatok, bálj toltettek ezer meg ezer nézőt csalnak a megvilágított és kétszeres fényben özönlő tarkaságok elé. Jelszó: farsang és farsang! A v utcában a nemzeti szálloda épületén óriási zászlók hirdetik a bált. Jobbra-balra méteres plakátok figyelmeztetnek a bál napjára; az újságokban minduntalan olvasod: ennek s ennek a bálbizottságnak irodájában déléltől 9—12, délután 3—5 óráig naponta válthatók jegyek, a kik pedig meghívott nem kaptak és igényt tartanak réa, stb. stb. No aztán ne und meg mind ezeket! Továbbá a táncrend, melyet Morzsányi állit ki, meglepő csinos s a bánya számára készült példány valóban remek. Oh, oh, hogy nem boldulsz meg szegény fiatal ember!

Eddigél sok bálunk folyt le, melyek minden tekintetben megfeleltek a várakozásnak, a Fröbel nőgyelet álarcos bálja egyedül a kivétel, — mint a mely hű könyomata volt a deficités gyászos időknek. Szomorú volt, mint maga a bálisiker; alig lézengett a Vigadó termében egy-két álarcos, azok is inkább magukban meláztak. Ha volt szegényeknek a járó-kelekhöz egy-egy szavuk, azok is minden élc nélkül hangzottak el. Hiábavaló volt a sokat mondó reklám, plakátok. Csakugyan egyet bevallottak, t. i. Budapestben olyan álarcos bál volt, melyen soha (a jótékonyclét javára) nem fordult elő. Álarcos bál álarcosok nélkül. Sajnáljuk szívünkbel a jótékony célt, mert nagy lett a deficit. — Aztán megjegyezzük, hogy a dominók eleganciájához sok szavuk férhet, mert sokaknál megfogamzott az a gyanu, hogy az álarcosok alatt többnyire oly hölgyek lappantak, kik hamar megszűntetik az inkognitót az étteremben, honnan aztán kocsira és Azt hiszem nem kell bővebb argumentum

A hó, melyből napokkal ezelőtt oly bőven jutott, a rövid olvadás és a sok járás-keles által elvesztette tiszta fehérségét; hol bokáig, hol térdig érő sárgásbarna kásárteglékt borítja a fővárosi utcáit. A hatóságoknak a lehullott hó konzerválása belekerült néhány ezerbe, mert a kisebb sétáló helyeket is valóságos akadályversenyre tette volt; de az erős szándék nagyobb akadályokat is képes legyőzni. A hájál bizonyára nagyobb akadályt képeznek a „nehéz idők”, melyek bizony sok örömet vegyitenek farsangi örömeink közé.

Apropos! el is feletem, hogy az újbóven előszőr van szerencsém t. olvasóimmal találkozni; — megviszem e levelemet t. olvasóimnak s ezek talán nem késték el, mert a kivánságok: hogy adjon a sors nekik minél több, a mostanilag azonban gazdagabb s aggodalmakban szegényebb újszteni-dőt — még elégséges ideje van a teljesedésre. (Kivánja Dózsa, a „Nemere” külmunkatárs.)

Kedves olvasóm, el is feletem megírni, hogy mily tarka világ van most miálunk a városi életben. Mióta a korcsolyázás salsónh belkösözött, rajzik ki a főváros sportkedvelő nép természetesen a divatos jégre. Mindennapi táncmulatság ez, a hova fesztelően megyünk mulatni, s a hova a mamák — épen mint a bálkoba — elviszik leánykát „szereposzt próbálni”. Cikázva surranak el a barna és szöke pici jelenségek; karcsú derekú bódító kecsescl hajlong a röpke ütömben s a míg kacér pillantást vet a mellette elsurranókra, vagy hátra hátra tekint, mint csábító szellő; homlik utána a férfihad. A kis lány — nevezük honnánk — teste lázban ég, arca kigyalva. Ah, mily kitűnően korcsolyáz! fitymálva biggyeszti föl eperajkait, melyek az élvezet késétől duzzadnak; keble piheg. Ah, hogy megy a tarka pályán! ruhája föl-fölemelkedik; a férfihad mindegyre kandikál a folyton tarka-barkaságból. Igazi mulatság! Egyik igazú lájaly bámúlja, melyeket a gondviselés oly picre szabott; hódolat illeti meg egészen. Keringés közben halk sikoly lebben el ajkairól, mia'att előrebukik, úgy, hogy a fehér harisnyák is a legdomborabb alaku folytatásban tűnnek fel egészen. . . . és egyéb semmi Hahaha! kacag föl Ilona, gyorsan a jégre ugrik s röpkep siklik tova kőza hajában, mint egy szélescp tündér. Játék neki az egész élet.

Szóljunk végre egy keveset a színházról is. E lapok olvasói még nem ismerik a „Danisefek”-et, a nemzeti színház nem régi újdonságát. A darab roppant tetszést aratott. — Mindjárt a mesteri exprozió elején megtudjuk, hogy a darab 1838-ban játszik. Feltehető enél fogja, hogy a cselekvény érinteni fogja a jobbágysági állapotokat, melyeknek II. Sándor czar jóval később vetett véget. — Oroszországban Danisef grófné salonjában vagyunk az első felvonás kezdetén. Ösök képei függnek a falakon, egy terasse nyílik a folyóra s a távolban Moszkva tornyai láthatók. A grófnő elegans selyem házi öltönyben egy támlás széklet foglal el; egy kis asztalnál a társalkodóné, lábainál pedig egy taboureten szép felolvasónéja ül. A grófné